

DÉLMAGYARORSZÁG

ALAPÍTVÁ: 1910-BEN

PÉNTEK, 1993. JAN. 22., 83. ÉVF. 18. SZÁM

ÁRA: 15 FT

- **Eltévedtek volna?**
- **A fegyveres határsértők nem raboltak**
- **Tájékozódtak az EK-megfigyelők**

Határközelben, félelem nélkül

Fotó: Somogyi Károlyné

■ Mint arról már beszámoltunk, január 19-én délután negyed ötkor a jugoszláv hadsereg egyenruháját viselő két fegyveres, Mórahalom térségében *megsértette a magyar államhatárt*. A határsértők – a határőrség szóvivőjének korábbi információi szerint – fegyverrel arra kényszerítették két helybéli lakost, hogy a náluk levő élelmiszert adják át, s fenyegetésül háromszor a földbe lőttek, majd az incidenst követően visszatértek a jugoszláv oldalra.

Míg a fegyveres határsértés tényét vizsgáló magyar-jugoszláv vizsgálóbizottság a szerdán történetek elemezte, szerkesztőségünk a helyszínen igyekezett bővebb információkhoz jutni.

A fegyveres kényszerítést elszenvedők, *Vásárhelyi István és neje*, a hivatalos verziótól eltérően mesélték el a velük történeteket. Mint mondják, *szó sem volt rablásról*. A késő délutáni szürkületben a határtól 150 méternyire húzódó tanyájuk felé tartottak, amikor két, egyenruhás fegyveresre lettek figyelmesek.

– Láttuk, hogy ott állnak a portánk bejáratánál, és a nálunk lakó Jósikával beszélgetnek. Nem volt ebben semmi furcsa, a határőrök néha szóba állnak velünk. Később vettük csak észre,

nem a mieink, és az egyikük fegyvert fog a Jósikára. Ahogy közelebb értünk, minket is megállítottak. Lerakatták velünk a szatyrokat a földre, és az útlevelünkre követelték. Mondtam nekik, hogy ne szórakozzanak velünk, ez Magyarország, úgyhogy nem igazolom nekik magam. Erre az idősebbik rámfogta a puskáját. Ahogy elindultam felé – mert nagyon kihozott a sodromból – talán megijedt, kétszer a földbe lőtt, majd még egyszer. Még jó, hogy be voltak zárva a kutyák, azok biztosan nekiestek volna. Végül odaadtam nekik a személyinket. Erre a két katona valamin vitatkozni kezdett, és elindult a határ felé. Vártam egy kicsit, hátha visszajönnek, de csak mentek tovább. Mikor biciklin utolértem őket, szó nélkül visszaadták a személyazonosságukat. Ez történt, sem több, sem kevesebb. Hogy mit kereshettek a mi oldalunkon, nem tudom, de nem hinném, hogy csak úgy eltévedtek. És még valami, nem hiszem, hogy részek lettek volna – eleveníti fel a történeteket Vásárhelyi István.

(Folytatás a 3. oldalon.)

■ Mától Szegeden a Takaréktár utcában bankjegykiadó automata szolgálja ki a lakos-ságot éjjel-nappal, a jövő héttől pedig az Aradi Vértanúk terén is találkozhatunk a társával. Mindkettő az OTP Bank Rt. tulajdona, s azok rendelkezésére áll, akik beléptek az OTP-kártyatulajdonosok egyelőre még nem túl nagy táborába. Mint ahogy azt Merksz Péter osztályvezetőtől megtudtuk, azoknak az ügyfeleknek lehet kártyájuk, akik az OTP-nél folyószámlával rendelkeznek, valamint kártyaszerződést írtak alá. (A múlt idő azért jogos, mert Budapesten már működnek hasonló automata.)

A Nyugaton jól működő rendszer hazai bevezetésekor az OTP ügyel arra, hogy *kártyaszerződést csak az ügyfeleivel kössön*. De közülük is csak azokkal, akik minimum 50 ezer forintot betettek a folyószámlájukra. Ennél kisebb összeghez, 20 ezer forinthez ragaszkodik a bank abban az esetben, ha minden hónapban minimum 10 ezer forint érkezik az ügyfél számlájára, bérátutalásként.

Az OTP nem titkolt célja – a sorbanállások megszüntetése és az ügyfelek kiszolgálása

- **Automata pénztárcák**
- **Csak saját zsebre dolgozhatnak**

A gépet nem lehet becsapni

mellett – az, hogy rászoktasson bennünket a bérátutalás rendszerére. Ennek segítségével ugyanis nem hazavisszük a pénzt fizetésnapokon, hanem átutaljuk, s nem otthon fekszik a fiókban, hanem évi 10 százalékos nettó kamat ellenében az OTP-nél. Nekünk csupán ahhoz a gondolathoz kellene

hozzászoknunk, hogy a pénztárcánkat sem a zsebünkben hordjuk, hanem a Takaréktár utcában, avagy az Aradi Vértanúk terén férhetünk hozzá.

A rendszer bevezetésekor maximum heti 20 ezer forintot vehet föl a számlájáról a kártyatulajdonos. Minden egyes alkalommal „blokkot”

A NATO és a vezérkari aktus

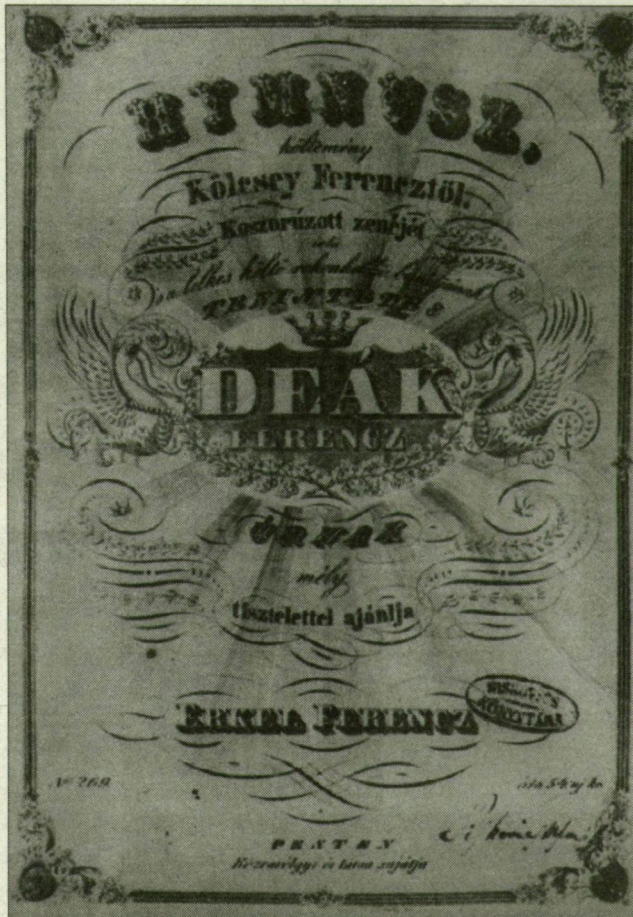
Csütörtökön Brüsszelben ünnepélyes keretek között aláírták azt az egyezményt, amely szabályozza a pillanatnyilag még csak francia és német egységekből álló Európai hadtest és az Észak-atlanti Szövetség viszonyát.

Az immár hivatalosan is érvénybe lépő megállapodás szerint az Európai hadtest a NATO parancsnoksága alá kerül, ha katonai agresszió érne a szövetséget. A hadtest egységei szükség esetén a NATO irányításával humanitárius akciókban is részt vesznek.

A közös, francia-német hadtest felállítását egy évvel ezelőtt a La Rochelle-i csúcs-találkozón határozta el Francois Mitterrand francia elnök és Helmut Kohl német kancellár. A különösen a franciáknak kedves elképzelés szerint az új egységek a maastrichti szerződéssel életbe lépő közös EK védelmi rendszer magvát hivatottak alkotni, amelybe meghívták a többi közösségi államot is.

A későbbiekben, részint washingtoni, részint a közösségi országok nyomására a terv annyiban módosult, hogy Párizs és Bonn lemondott a teljesen önálló, az európai erők létrehozására vonatkozó törekvéseiről, és bizonyos keretek között beleegyeztek abba, hogy kinyilvánítsák: az Európai hadtest és a NATO formális kapcsolatban áll egymással.

A csütörtöki aláírási ceremónia a NATO főparancsnoksága illetve a francia és a német vezérkar részéről e kapcsolat megszületését véglegesítette, miközben Párizsban a napokban ismét lezárították, hogy az aktus semmiképpen sem jelenti azt, hogy Franciaország újra a NATO katonai szervezetének tagjává válna.

■ A Magyar Kultúra Napja Eljenzésnek orkánja

Himnuszunk szövegét 1823. január 22-én írta Kölcsey Ferenc, Csekén. A 170 esztendő sorok nem avultak el. Erkölcsei igazságát nem kezdte ki az idő és ellenállt minden elnémtáti kísérletnek a zene. Illyés Gyula írja, hogy Rákosiék új himnuszt akartak, s Kodály lakonikusan visszaüzent: Nem helyettesíthető...

A magyar diákokról azt jelentették a titkosrendőrök a múlt század harmincas éveiben, hogy „tűntetőleg némák, amikor a királyhimnuszt kellett volna énekelni”. A Gott erhalte csak hivatalosan váltotta fel a 18. századi néphimnuszt; A Boldogasszony anyánkat ugyan nem felejtették el, de a hivatalos ünnepeken a császárhimnuszt kellett tudni – németül. Erősödött az igény – Toldy Ferenc szavaival – hogy: „megszülessen egy bármely ünnepélyes alkalommal énekelhető nemzeti dal”. A Nemzeti Színház igazgatója – jegyezzük meg a nevét: Bartay Endre – két költői művet is alkalmasnak vélt; 1843-ban Vörösmarty Szózatára, egy év múlva pedig az 1828-ban nyomtatásban közölt Kölcsey-vers, a Hymnus megzenésítésére írt ki pályázatot. A Szózatot, Egressy Béni első dallamával akkor már himnuszként tartották számon és ez a rang erősödött azzal, hogy Egressy egy másik dallamával megnyerte a pályázatot és vele a 20 aranyat. A Hymnus-pályázatot viszont Erkel Ferenc nyerte. Gárdonyi Géza később, Erkelre hivatkozva írta, hogy a zeneszerző nem is akart pályázni, Bartay azonban betuszkolta egy szobába, ahol zongora is volt és rázárta az ajtót. Erkel elolvasta a Hymnus és elgondolkodott. Eszébe ötlött első mesterének a tanítása: ha valami szent zenét komponál, először a harangok szava jusson eszébe. Így komponált harangzúgást a himnusz zenéjébe. A bemutatón harangzúgás vezette be a zenét, áhitatra készítve a közönséget, a végén pedig „a tapsolásnak és eljenzésnek orkánja rázta meg a színházat”.

(Összeállításunk az 5. oldalon!)

■ Európai Parlament Irak elleni akciót csak ENSZ-mandátummal

Az Európai Parlament strasbourgi plenáris ülése csütörtökön sürgősségi alapon határozatot fogadott el, amelyben leszögezik: bármiféle Irak elleni katonai megtorló akció elfogadhatatlan, ha arra az ENSZ keretein kívül kerül sor.

Az Európai Közöség közvetlenül választott képviselő-testülete a határozatban felhívja a figyelmet arra a veszélyre, hogy a nemzetközi szervezet hitelessége szenvedhet csorbát, ha valamely

határozatának tiszteletben tartása érdekében egyes tagállamok önállóan, saját belátásuk alapján kezdeményeznek katonai lépéseket.

Manuel Marin, az EK bizottság közel- és közép-keleti kérdésektől felelős tagja a csütörtöki plenáris ülésen maga is megerősítette, hogy az Európai Közöség szerint az ilyen súlyú döntések fóruma csak az ENSZ Biztonsági Tanácsa lehet.

Fotó: Gyenes Kálmán

F. K.